

FERRAN GARCIA SEVILLA

ARTISTA I BANLIEUE

Febrer 2015

Estan segurs aquests artistes que, a la reunions socials, diuen voler caminar per la perifèria de la ciutat del que això suposa? Take a walk on the wild side of knowledge, du, duru...

Moltes vegades els sento dir que el coneixement i relacions que busquen es troben millor a la banlieue de la polis, lluny d'institucions, curadors, directors de museus, funcionaris o fundacions, galeries comercials, etc. Diuen que a l'interior del burg només hi ha política, art de consens, chaqueteo, punyalades i mamades, etc., en un totum revolutum estressant en el que de vegades, moltes, t'equivoques de boca, membre o forat.

Són conscients dels virus, del fred, dels perills que hi ha extramurs? Ho diuen per quedar bé i moderns, els que encara volen semblar moderns? Saben que si els amos de la polis els tanquen les portes de les muralles seran relegats a l'ostracisme? Saben que els amos es coneixen entre ells i formen lobby, avui per tu, demà per mi? Com podrien linkar el seu nom d'autoria a un producte, material o immaterial? Oh là là, l'art sera toujours un bien immateriel de l'Humanité. O pitjor, ho diuen simplement per estètica, ja que es consideren artistes?

Si diuen això per fer una volteta pels límits del consens del relat oficial i per passejar el gos, això es una cosa. Si ho diuen per fer-se una mica l'enfant terrible o el homeless pollós, n'és una altra. Si ho diuen per anar a robar continguts desconeguts per fer-se els xulos exhibint-los després als locals amb calefacció (amb maromos i pijas) de la polis, això n'és una altra. O es tracta simplement de nedar i guardar la roba? I el que seria una hecatombe, deixarien de llegir El País?

Si ho diuen per lligar, és comprensible, la carn és més feble que l'os. Tot això té moltes varietats i nivells, i disfresses. Amb jocs de llenguatge ho podem justificar tot, i el seu contrari, que també es tot. Al món de l'art no hi ha certeses, només creences i poder, com per tot arreu, i poques, molt poques certeses.

Si decidissin fer aquest camí de no retorn, com podrien formar part després de jurats doctes d'altres artistes? Com podrien fer speeches i power points en institucions per deixar bocabadats als més ingenus i/o desenfeinats? Com podrien anar a fires d'art a vendre el botí? Com podrien rebre premis, ajuts, medalles? Com es relacionarien amb els seus antics amics ja amb toga o uniforme? Com podrien fer cua, amb la boca d'orella a orella, per donar la mà als poderosos que poden afavorir-los? Com podrien estar com sempre callats i no criticar res, per no ser identificats, per por a prendre mal?...

Al loro, coño, que no estamos tan mal!!!!

PD. Algú i/o alguna voldria fer alguna cosa que ens dugués als tribunals?. Som artistes, podríem defensar-nos al·legant llibertat d'expressió. O no?

Ferran

Barcelona, febrer 2015